

Als God werkt, wie zal dan keeren?.

<https://hdl.handle.net/1874/355397>

**ALS GOD WERKT, WIE ZAL
DAN KEEREN?**

ALS GOD WIRKT, WIE NAL

DAN KEEREN?

De biddende Slaaf.

Zeker planter, te *Kentucky*, in de Vereenigde Staten van *Noord-America*, onderhandelde eens met een' ander over het koopen van eenen slaaf. Bij zulk een verkoop gaat het doorgaans gelijk bij ons met het koopen van paarden; de koper onderzoekt naauwkeurig naar de deugden en gebreken van den slaaf.

„Voorname gebreken heeft hij niet, zeide de verkoper, als alleen dat hij zich in den zin gezet heeft om te bidden, en dat wil hij niet nalaten.” „Daar houd ik waarlijk ook niet van, hernam de koper, maar dat laat er zich wel uitdrijven.” Hij kocht daarop den slaaf, noemde dien Cuff en stelde hem aan tot zijn huisknecht.

Al spoedig bemerkte zijn nieuwe heer, dat Cuff, telkens als hij een' vrijen avond had, naar een nabijgelegen boschje ging, sloop hem daarom eens achterna, en hoorde den slaaf vurig voor hem, voor zijne vrouw en zijn huisgezin bidden.

Den volgenden Zondag giug Cuff naar de kerk; doch naauwelijks weder te huis gekomen, zeide zijn meester tot hem: »hoor eens Cuff, uw bidden bevalt mij niet, gij moet dat nalaten.» »Dat kan ik niet, antwoorde deze.» »Gij moet, hernam zijn heer;» doch de slaaf betuigde: »het is mij onmogelijk.» »Nu het zij zoo, sprak de vertoornde heer, gij zult 's morgens en 's avonds vijftewintig geesselslagen krijgen, tot dat gij gehoorzaamt.» »Ik kan niet gehoorzamen, mijnheer,» en hij liet zich geduldig de vijftewintig slagen geven, en zong, terwijl hij opstond:

Het zal niet lang meer duren,
 Dan ga ik heen, naar boven.
 De zuchten en de tranen
 Verwiss'len dáár in loven!

De heer in zijne woning teruggekomen zijnde, ontving zijne vrouw hem met de vraag: »maar waarom laat gij den slaaf toch niet bidden als hij wil; het hindert ons immers niet?» »Neen, zeide de vertoornde planter, op mijne plantage duld ik geen slaven welke bidden; volstrekt niet.» Hij ging daarop naar zijne kamer, en legde zich ter ruste neder; maar, opmerkelijk was het, hij kon niet slapen. Hij gevoelde een onrust des harten, welke hij tot nog toe niet gekend had; zijn gemoed werd vervuld met verlerhande en soms zeer ernstige denkbeelden, en

zijn leven en zijne daden stelden zich aan zijnen geest voor, op eene wijze, welke hij te voren nimmer had ondervonden, kortom: zijn geweten ontwaakte, *de Heer* klopte aan de deur zijns harten. Om middernacht wekt hij zijne vrouw en vraagt haar: »kunt gij bidden, lieve vrouw? zoo bid dan toch voor mij?» »Ach neen, herneemt zij, dat ben ik reeds lang vergeten.» »Is er dan niemand die bidden kan,» vraagt hij weder in den onrust van zijn gemoed. »Niemand, antwoord de vrouw, dan Cuff.» »Nu dan, laat hem roepen; ik moet volstrekt iemand hebben die voor mij bidt.» Cuff komt, zijn heer ziet hem beschaamd en verlangend aan en zegt: »Cuff! kunt gij voor uwen heer bidden?» »Ja, antwoord deze, dat doe ik reeds sedert lang.» Hij bad daarop om genade voor zijnen heer, en de Heer in den Hemel verhoorde zijn gebed.

De planter werd bekeerd en leerde toen zelf bidden.

Het vrome Kind en de heidensche Slaaf.

Voor omtrent drie jaren, (dus verhaalt een Engelschman die zich een' gennimen tijd in de

Indiën had opgehouden,) reisde ik van *Bombai* over land, om door dit langer oponthoud mijne verzwakte gezondheid weder te herstellen.

Op zekeren dag, toen wij onze tent in een aangenaam dal hadden opgeslagen, ging ons dochtertje met eenen slaaf, welke haar moest oppassen, wandelen en kwam in de nabijheid van eenen half vervallen en afgodstempel. De slaaf liet het kind eenige oogenblikken alleen, ging ter zijde af, en deed zijn gebed voor een steenen beeld, hetwelk voor de deur van dien tempel stond. Toen hij terugkwam, vroeg het kind met onschuldige eenvoudigheid aan hem: »Saamy," (zoo heette de slaaf) »tot wien hebt gij daar gebeden?" »Tot mijnen God," hernam hij. »Uw God! zeide de kleine, uw God, Saamy! maar uw God kan toch niet zien, niet hooren, niet gaan, want uw God is maar van steen. Mijn God, Saamy, ziet alles, heeft u en mij gemaakt en heeft alles geschapen."

Wij bleven daarna nog omtrent vier maanden aan deze plaats. Saamy liet niet na vóór den tempel zijnen God te aanbidden, en ons lieve kind hield niet op hem zijne afgodendienst te verwijten. Desniettemin had hij de kleine hartelijk lief, zoo zelfs dat hij, toen hij vreesde dat zij naar Europa zoude terugkeeren, zeide: »wat zal dan de arme Saamy beginnen, als de kleine Missy naar Engeland gaat? Saamy heeft

geen vader noch moeder meer," waarop zij antwoordde: „o Saamy! wanneer gij mijnen God liefhadt, dan wil Hij ook uw vader en uw moeder zijn." De oude man beloofde daarop, met tranen in de oogen, haren God te willen liefhebben. „Ja maar, zeide zij, dan moet gij ook mijne gebeden leeren," en zij leerde hem het „Onze Vader," de geloofsartikelen en hare morgen en avond gebeden.

Op zekeren morgen, toen het huisgezin tot de morgen-godsdienst-oefening bij elkander was, kwam Saamy onverwacht en uit eigene beweging in de kamer, nam zijnen tulband van het hoofd, leide die op den grond, knielde neder, en bad mede.

Sedert dien tijd ontstond er eene merkelijke verandering in zijn gedrag, inzonderheid betoonde hij eene meer en meer toenemende belangstelling in het Evangelie. Spoedig daarop begon hij zich vlijtig in het lezen te oefenen, ten einde den Bijbel te kunnen lezen, en het duurde werkelijk niet lang of hij kon in de christelijke gemeente opgenomen worden.

Wie denkt, bij het lezen van dit verhaal, niet aan hetgeen geschreven is: *„Uit den mond der kinderen en der zuigelingen hebt gij sterkte gegrondvest, om uwer tegenpartij wille; om den vijand en wraakgierigen te doen ophouden.* Psalm VIII: 3.

God gebruikte deze kleine tot een werktuig ter verheerlijking Zijns Naams, vermits deze arme slaaf door haar zijnen Heiland leerde kennen.

Leert van dit kind uwen Heer te belijden voor de menschen, zoo zal Hij ook u belijden voor zijnen Hemelschen Vader, en bid:

- » Vervul mijn hart met lof en dank,
- » Zoo dikwijls ik Uw Naam ook noeme;
- » En maak dat ik mij levenslang
- » Bij elk in U beroeme."

Evang. Gez. 42: 14.

Het nieuwe Kleet.

Een Indiaan en een geleerde woonden te zamen eene godsdienst-oefening bij, en werden onder dezelve gebragt tot besef van hunnen zondigen en verlorenen toestand.

De Indiaan mogt zich al kort daarop over Gods genade verheugen; doch de geleerde daarentegen bevond zich eenen geruimen tijd in eene zeer onrustige en angstvolle gemoedsgesteldheid, welke hem bijna tot vertwijfeling bragt; totdat eindelijk ook voor hem de zon der ontfermende liefde met hare verkwikkende stralen opging.

Eenigen tijd daarna ontmoette hij den Indiaan en vraagde hem: »hoe komt het toch dat ik zoolang in eenen moedeloozen toestand daarheen

moest leven, terwijl gij zoo spoedig rust en zielenvrede gevonden hebt?" »o Broeder, hernam de Indiaan, dat wil ik u zeggen. Zie! daar is een rijk vorst, die u een nieuw kleed wil schenken; gij beziet uwen eigenen rok en zegt: »mijn kleed is nog zoo goed, mij dunkt, dat zal het nog wel eenigen tijd uithouden, ik gebruik dat nieuwe nog niet." Daarop biedt die vorst mij dat nieuwe kleed aan; ik bezie mijn oud kleed en zegt: »dat deugd niets meer;" ik werp het weg en neem dadelijk dat nieuwe kleed. Juist zoo ging het ons, mijn broeder! Gij beproeftet of uwe oude gerechtigheid niet nog eenigen tijd toereikende was, en gaaft die zoo ongaarne over; maar ik, arme Indiaan! had niets, daarom was ik op eenmaal zoo verheugd de gerechtigheid van onzen Heer Jezus Christus te ontvangen."

Bij dit verhaal, lieve Lezer! moet gij vergelijken de woorden van Jesaia, hoofdst. LXI: 10 en Matth. XXII: 11-15, en zie gij wel toe hoe het met uw kleed gelegen is.

MARIA LOTHROP,

overleden te Boston, in de Vereenigde Staten,

den 18 Maart 1831, oud 6 jaar

en 3 maanden.

De Heere roept de zijnen zonder onderscheid van leeftijd. Zoo Hij sommigen doet ontwaken terwijl zij reeds met een voet in 't graf staan, worden anderen reeds in hunne prilste jeugd door Hem bekeerd.

En niet alleen dat die roepstem der genade plaats kan hebben bij 't aanbreken van den dageraad zoowel als ter laatster ure, maar de beide uiteinden des levens worden door de wedergeboorte ook nog in andere opzigten gelijk gesteld. Want moet de grijsaard niet een kind worden om een discipel van Christus te zijn; en word een kind door die hartverandering niet eenigermate bekend met de gevoelens, de gedachten en de ondervinding des grijsaards?

Maria Lothrop werd geboren te *Boston*, den 13 December 1824. Hare moeder welke overtuigd was dat de godsdienstige opvoeding zeer vroeg begonnen moet worden, onderhield haar over God toen zij nog geen twee jaar bereikt had, en wist de eenvoudigste en innemendste middelen te gebruiken om zich van de kleine te doen begrijpen. Dan eens gaf zij haar een bloem of soortgelijk voorwerp en zeide haar daarbij dat er een God in den hemel is die dat alles geschapen heeft, een God vol goedheid, die de kleine kinderen lief heeft en naar hunne gebeden hoort. Dan weder als de wind loeide of als er bij een onweder eene zware stortregen viel, onderrigte zij haar dat dezelfde God ook alle die natuurverschijnselen doet plaats hebben, en op die wijze leerde zij haar God te vreezen zoowel als lief te hebben.

De kleine Maria woonde regelmatig de huisdienst bij, en zij werd daarbij van hare tederste jaren af tot aandacht, tot nadenken en tot bidden gestemd. O hoe dwaas en hoe schuldig zijn die ouders die zich niet haasten om het goede zaad te strooijen in de harten hunner kinderen, en dezelve laten volgroeijen met 't rampzalig onkruid dat een bedorven wereld daarin zaait.

Maria's moeder volgde de bijna algemeen aangenomene gewoonte niet op, om de kinderen eenige kleine gebeden van buiten te doen lee-

ren, welke dan des morgens en des avonds door hen opgezegd worden, zonder eenig nadenken, zonder dat zij die begrijpen en zonder dat zij er eenig nut uit trekken tot ontwikkeling van hun geloof. Die sleurmethode zal eerder een tegenzin in godsdienstige werkzaamheden verwekken als daartoe opleiden. Mevr. Lothrop beter ingelicht dan zoovele andere ouders, liet hare kinderen slechts één enkel gebed van buiten leeren, namelijk het Gebed des Heeren. Voor het overige gaf zij hun een zoo klaar mogelijk denkbeeld van hunnen bedorvenen toestand en van de liefde Gods in Christus; en zoo bragt zij er hen langzamerhand toe om in hunne eigene kinderlijke taal hunne behoeften en wenschen aan God voor te stellen, terwijl zij met zachtheid, minpassende uitdrukkingen wanneer die voorkwamen deed verbeteren. Haar verlangen was dat de kinderen hunne nooden aan hunnen Hemelschen Vader met dezelfde vrijmoedigheid als aan hunne ouders zoude bekend maken, doch met groote eerbied en diep ontzag. Zoo doende leerden zij nog zeer jong zijnde uit hunzelve bidden, tot dat Oneindige Wezen die de smeekingen van jonge kinderen niet vermaad.

Naauwelijks vier jaar oud toonde Maria reeds eene levendige belangstelling in alles wat de godsdienst betrof. Dikwijls vroeg zij hare moe-

der of hare leermeesteres om haar eenige plaatsen uit de Schrift voor te lezen, inzonderheid zulke waar van kleine kinderen gesproken word. Zij hield veel van het 21 Capittel der Openbaring, waar de hemelsche heerlijkheid en gelukzaligheid beschreven word. Ook luisterde zij met eene bijzondere ingenomenheid naar de berigten van de werkzaamheden der zendelingen, en het grootste gedeelte van hetgene in haar spaarpot kwam, deed zij in de bus voor het Zendelinggenootschap.

In Augustus 1830 toen verscheidene zendelingen naar Indiën onder zeil zouden gaan, nam Maria daar zulk een levendig deel in en sprak daar zoo dikwijls over, dat hare moeder haar mede nam naar het schip om bij derzelve vertrek tegenwoordig te zijn. In het terugkomen zeide zij: » Mij dunkt die zendelingen moeten zich wel gelukkig voelen om de arme Heidenen te gaan onderwijzen. Ik ben regt blijde dat er zoo vele vertrekken. Als God mij in 't leven laat dan hoop ik ook eenmaal zendelinge te worden. Wat zal ik die Heidenen veel van onzen lieven Heer Jezus te vertellen hebben.»

Zalke woorden zouden niet veel beteekenen, en wij zouden ook weinig waarde hechten aan het gesnap van een klein kind, dat dikwijls het oor haar gehoorde napraat, zonder veel aan een zin der woorden te hechten; maar Maria

deed meer als over de heilige dingen te praten, zij toonde door haar geheele gedrag dat zij inderdaad een vernieuwd hart bezat. Zonder eene op hare jaren kwalijk geplaatste deftigheid aan den dag te leggen, vermeed zij in den omgang met andere jonge meisjes zorgvuldiglijk al wat ongepast of laakbaar was. Hare leermeesteressen herinneren zich niet haar ooit ernstig te hebben moeten berispen. Jegens hare ouders eerbiedig en gehoorzaam, was zij in den omgang met hare broeders en zusters zachtzinnig en toegeeflijk. Wij willen hier een paar trekken uit haar karakter verhalen die ons merkwaardig toeschijnen, en wij zouden dengenen beklagen die daarin slechts kinderachtige beuzelingen zag. Eens sloeg haar een jonger broertje die deswegens gestraft wierd. Daarover bedroefd geworden nam zij haar broertje bij de hand en ging met hem uit de kamer, en toen zij vervolgens terugkwam zeide zij aan hare moeder: „ik geloof niet dat mijn broertje mij voortaan meer slaan zal.” Hare moeder ontdekte naderhand dat zij met hem was gaan bidden. Op een ander keer had men haar beloofd haar mede te nemen naar eene Dame die veel van haar hield, maar op het oogenblik zelf vonden hare ouders beter haar te huis te laten. Maria had zich veel genoe- gen van dit bezoek voorgesteld, zoodat zij zeer teleurgesteld was toen hare moeder haar di-

zeide. Hoewel hare oogen volschoten deed zij haar best om te lagchen, en zeide zij: »moeder-lief 't is immers niet zondig dat ik ween, ik voel de tranen bij mij opkomen.....»

Vaders en moeders! gevoelt gij al het aandoenlijke, wij zouden bijna zeggen het verhevene, dat er in dit antwoord van een kind van vijf jaar gelegen is? Welk ander middel dan dat der Christelijke Godsdienst, welk ander boek dan de Bijbel, welke andere kracht dan die van den Heiligen Geest, zoude uwe kinderen eene zoodanige zachtmoedigheid en ondergeschiktheid kunnen inboezemen, dat zij zelfs door onwillekeurige tranen vreezen ongehoorzaam te zijn? Welligt klaagt gij dat uwe kinderen met ongehoorzaamheid en ondank uwe zorgen vergelden, maar — de hand op het hart — wiens schuld is het? Hebt gij alles wat in uw vermogen was aangewend om hen de vreeze des Heeren in te prenten? Hebt gij ze aan Jezus aangeboden opdat Hij hun de handen zoude opleggen en voor hen bidden?

De kleine Maria had eene zwakke en sukkelende gezondheid; verscheidene keeren was zij reeds zwaar ziek geweest, toen zij in haar zevende jaar teekenen gaf van niet lang meer te zullen leven. Zij werd bijna geheel lam en buiten staat om zichzelf in iets te helpen. Zelfs haar hoofdje kon zij slechts met moeite omleg-

gen; hare ademhaling was niet vrij, en somtijds verloor zij het bewustzijn door hevige krampaanvallen. Maar hoe geduldig was zij niet in die langdurige ongesteldheid. Een kind overwon hier de smart, ja zelfs de dood; maar het was een Christenkind! Zij schepte veel genoegen in het voorlezen van godvruchtige gezangen die zij te voren van buiten had geleerd. Zij bad veel en dikwerf, voornamelijk om geduld te ontvangen onder de beproevingen die God haar toezond. Eens dat zij dacht dat haar einde daar was, riep zij hare zusjes tot zich en smeekte hen om zich toch op de zaken van het koninkrijke Gods toe te leggen. »Belooft mij,» zeide zij, »dat gij God om een nieuw hart vragen zult en dan . . . . o wat zal 't u dan gemakkelijk wezen tot Hem te bidden. Ik dacht ook eerst dat het zeer moeilijk zoude wezen en dat God mij nimmer een nieuw hart zoude geven, maar.. Hij zal u verhooren, want Hij zegt: *Ick hebbe lief die mij liefhebben en die mij vroeg soecken sullen mij vinden.*»

Daar wij niet alles verhalen kunnen, bepalen wij ons tot de omstandigheden die hare laatste oogenblikken kenmerkten, en die wijzelve niet zonder aandoening lazen. Het was in den nacht van den 17 Maart 1831, tegen 10 ure, dat zij tegen mij zeide: »Kom hier Mevr. H..... ga op uwe knieën liggen, digt bij mij en bid voor mij,

maar hoog op." Toen ik begonnen was herhaalde zij met eene zekere verheffing van stem: »Och, Heere! kom mij te hulpe." Ik bemerkte dat terwijl ik bad zij met meer ruimte adem haalde, en daarom bad ik langer dan ik anders gedaan zoude hebben. Nadat ik geeindigd had, zeide zij op een' toon die ik nooit vergeten zal: »Lieve Mevr. H. uw gebed heeft mij goed gedaan, God heeft het zekerlijk verhoord en Hij heeft mijne smerten een weinig verligt. ...." Zij kwam ook indedaad wat meer tot rust en genoot een half uur slaap. En hoewel vervolgens hare kwaal verergerde, scheen zij vertroost en inwendig versterkt, gelijk als zij het in den loop harer ziekte geweest was, als men haar iets uit de Schrift voorlas of een gezang zong. Zij koos zelve eenige gezangen uit en verzocht ons ook, haar iets voor te lezen over het lijden van den Heere. Ook zeide zij een paar keeren: »Zingt mij iets daar van den hemel in komt." Ten vier ure verzocht zij andermaal dat ik met haar bidden zoude, en toen ik ophield zeide zij: »Och ga nog voort, blijf toch bidden."

Zij leefde nog tot acht ure, toen hare ziel opvoer tot dien Heiland, dien zij hier beneden zoo zeer geëerd en lief gehad had.

De Leeraar die bij haar sterven tegenwoordig geweest was, een oogenblik daarna de kamer binnen tredende, riep uit en ik vereenigde mij

met hem: • Gelukkige — gelukkige moeder!
Weenen kan ik niet, ik kan u slechts geluk
wenschen en mij met u verblijden.”

*Gij vaders..... voedt uwe kinderen op in de
leeringe en vermaninge des Heeren. Ephes.
VI: 4. Ik ben de Heere uwe God, die barm-
hertigheid doe aan duizenden dergenen die
mij liefhebben en mijne geboden onderhouden.
Exod. XX: 2 en 6.*